

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5CoCsp/45/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120215425
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:6120215425.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudkýň JUDr. Adriany Murínovej a JUDr. Zuzany Stolárovej, v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zast. Remedium Legal s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, proti žalovaným v 1. rade A. I., R.. XX.XX.XXXX, T. R. D., H.V. XX, X. W. K. I., R.. XX.XX.XXXX, T. R. D., H. XX, zast. JUDr. Beátou Buhlovou, advokátkou, Košice- Staré Mesto, Poštová 12, v konaní o zaplatenie 57 817,55 eura s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 13Csp/535/2020 zo 4.5.2021, Okresného súdu Košice - okolie

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovaným trovy odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1.Okresný súd Košice - okolie (ďalej len súd) odvolaním napadnutým rozsudkom I. žalobu zamietol a II. žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovaným 100% trov tohto konania s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením súdom prvej inštancie.

2.1.Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia 57 817,55 eura spolu s prísl. a nahradiť mu trovy konania. Uviedol, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej podľa § 524 a nasl. OZ z 30.07.2019 medzi postupcom Československá obchodná banka, a.s. a žalobcom ako postupníkom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovaným. Ďalej uviedol, že postupca uzatvoril so žalovaným v 1. rade 12.12.2008 Úverovú zmluvu č. 88145-633115/4900 (ďalej len „Zmluva“), predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebného úveru vo výške 1 800 000 Sk (59 749,05 eura) za účelom kúpy bytu žalovanému v 1. rade, ktorý sa zaviazal uhrádzať poskytnuté finančné prostriedky v pravidelných mesačných splátkach vo výške 358,93 eura vždy k 15. dňu v kalendárnom mesiaci a zároveň platiť úroky, poplatky dohodnuté v Zmluve, ďalšie poplatky a náklady spojené s úverom a dodržiavať podmienky dohodnuté v Zmluve a vo VOP, že žalovaná v 2. rade je fyzická osoba, ktorá na základe Dohody o pristúpení k záväzku č. PK 12/115/2008 zo 12.12.2008, uzatvorenou medzi postupcom a žalovanou v 2. rade pristúpila v zmysle § 533 OZ ako pristupujúci dlžník k záväzku žalovaného v 1. rade. Zálohom bola nehnuteľnosť vedená na LV č. XXXXX v kat. území T., obec Košice - Západ, okres Košice II, byt č.8 na 2. p. vchod č. 2, bytového domu súpisné č. 240, parc. č. 380 a 381 (ďalej len „ nehnuteľnosť“). Žalovaní neplnili v stanovených termínoch splátky, čím porušili svoju povinnosť podľa zmluvy, a tak postupca vyzval žalovaného 1/ a žalovaného 2 na zaplatenie dlžnej sumy z úveru výzvou zo dňa 21.03.2016. Nakoľko k úhrade nedošlo postupca využil svoje právo a Oznámením o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru zo dňa 17.01.2017, vyhlásil celý úver dňom 15.01.2017 za splatný a vyzval žalovaných na bezodkladné zaplatenie celého úveru, ktorý ku 16.01.2017 predstavoval sumu vo výške 45 354,09 eura. Pohľadávka žalobcu ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky predstavovala sumu vo výške 57 817,55 eura a pozostávala z dlžnej istiny vo výške 38 979,86 eura, z riadneho úroku

vo výške 7 361,20 eura, úroku z omeškania vo výške 11 476,49 eura a z poplatkov vo výške 0 €. Žalovaní po postúpení pohľadávky do dnešného dňa uhradili dlžnú sumu čiastočne a to v sume 900 eur.

2.2. Žalovaní sa k podanej žalobe vyjadrili v odpore proti platobnému rozkazu s odkazom na § 52 ods.2 OZ je neplatnosť zmluvného dojednania predmetnej Úverovej zmluvy o režime Obchodného zákonníka, namietali, že Úverová zmluva neobsahuje všetky náležitosti uvedené v § 9 ods.2 z. č. 129/2010 Z.z.. a vzhľadom na uvedené a s poukazom na §11 ods.2 písm. a/, b/ z. č. 129/2010 Z.z.. sú toho názoru, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov, že žalobca v návrhu relevantne nepreukázal platnosť zosplatnenia úveru a vzniesli námietku premlčania celého práva a namietli aj tú skutočnosť, že žalobca v konaní nepreukázal platné postúpenie pohľadávky voči žalovaným z právneho predchodcu poukazujúc na špeciálnu úpravu týkajúcu sa postúpenia pohľadávky, obsiahnutú v § 92 ods. 8 zákona o bankách, následkom nedodržania ktorého je neplatnosť postúpenia pohľadávky banky v zmysle § 39 OZ a tým nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu na podanie takejto žaloby.

2.3. Súd po vykonanom dokazovaní, zistil skutkový stav prejednáwanej veci, ktorý právne posúdil podľa § 52 ods.2 OZ, § 261 ods.3 ObchZ, § 3 ods.3 z. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a k námietke žalovaných spočívajúcej v tej skutočnosti, že s odkazom na § 52 ods.2 OZ je neplatné zmluvné dojednanie predmetnej Úverovej zmluvy o režime Obchodného zákonníka, čo je podľa ich názoru zrejme z obsahu zmluvy, keď táto bola uzatvorená podľa ust. Obchodného zákonníka, súd zastáva názor, že z kogentného pravidla v § 261 ods.3 písm. d/ Obchodného zákonníka sa vymyká zmluva o úvere, uzavretá podľa z. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. Zákon o spotrebiteľských úveroch upravuje úverovú zmluvu v prípade, keď je úver poskytovaný spotrebiteľovi mimo jeho podnikateľskej činnosti alebo povolania a vo vzťahu k Obchodnému zákonníku predstavuje lex specialis. Popri tejto špeciálnej norme poskytuje ochranu spotrebiteľom tiež inštitút neprijateľnej zmluvnej podmienky v spotrebiteľských zmluvách upravený v § 53 a nasl. OZ v spojení s § 3 ods.3 z. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Nepochybne zmluva uzavretá medzi účastníkmi ako tzv. typová zmluva je teda spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Pri závere o tom, že spornú zmluvu je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu, je potrebné na ňu na základe uvedeného aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka zaoberajúce sa problematikou ochrany práv spotrebiteľa, a to aj napriek tomu, že zmluva o úvere bola uzavretá podľa Obchodného zákonníka.

2.4. Žalovaní ďalej namietali, že Úverová zmluva neobsahuje všetky náležitosti uvedené v § 9 ods.2 z. č. 129/2010 Z.z.. a vzhľadom na uvedené a s poukazom na §11 ods. 2 písm. a/ a b/ z. č. 129/2010 Z.z.. sú toho názoru, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov. K uvedenému súd uvádza, že úverová zmluva nespadá pod režim z. č. 129/2010 Z.z., ktorý navyše v čase uzavretia zmluvy ani neplatil. Tento právny predpis, resp. predpis, ktorý mu predchádzal sa netýkal hypotekárnych úverov, ktoré boli definované v zákone o bankách v § 68 č. zák. 483/2001 Z.z. Vzhľadom na to obranu, ktorou žalovaní majú za to, že úver je bezúročný a bezpoplatkový, súd považuje za irelevantnú.

2.5. Súd ďalej citoval znenie § 54a OZ účinného od 05.12.2018, § 53 ods.9, § 565, § 100 ods.1, § 101, § 103 OZ a k vznesenej námietke premlčania súd skúmal, či právo zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré si uplatňuje veriteľ v danom prípade, nie je premlčané. Medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú sa zaviazal žalovaný splatiť v pravidelných mesačných splátkach. Nakoľko však žalovaný porušil svoju povinnosť splácať úver riadne a včas, právny predchodca žalobcu v zmysle ustanovenia § 565 a § 53 ods.9 OZ úver predčasne zosplatnil. Vo vzťahu k celému zosplatnenému zostatku dlhu nemožno obísť základné pravidlo stanovené v §101 OZ, v zmysle ktorého premlčacia doba plynie vždy odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať (uplatniť na súde) po prvý raz. Pri zosplatnenom zostatku dlhu veriteľ nemohol uplatniť celú pohľadávku skôr, ako došlo k zosplatneniu (využitíu práva podľa § 565 OZ), pričom k takémuto zosplatneniu môže dôjsť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. Z uvedeného teda vyplýva, že pre uplatnenie celej pohľadávky (zosplatneného zostatku dlhu) musia byť (okrem ďalších) súčasne splnené dve podmienky, a to, že veriteľ využil svoje právo a požiadal o splatenie celého dlhu (zosplatnil dlh) a zároveň, že dlžník je v omeškani so zaplatením splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace. Vychádzajúc z uvedeného by bolo nelogické a časovo paradoxné, pokiaľ by premlčacia doba začala vo vzťahu k zosplatnenému dlhu plynúť už dňom splatnosti nesplnenej splátky, ktorá bola splatná viac ako tri mesiace pred tým, ako mohlo dôjsť k zosplatneniu dlhu, teda premlčacia doba by začala plynúť o tri mesiace skôr, ako si veriteľ mohol uplatniť pohľadávku vyplývajúcu zo zosplatneného dlhu na súde. V takom prípade by začatie plynutia premlčacej doby časovo predchádzala právnou možnosť veriteľa vôbec uplatniť nárok na súde a prakticky skrátilo zákonom určenú dobu na vykonanie práva (premlčacia doba, ktorá má byť podľa § 101 OZ trojročná, by bola skrátená o tri mesiace). Takýto názor vyslovil aj Krajský súd

v Košiciach v rozhodnutí sp.zn.: 6Co/98/2019. Vzhľadom na to, že k mimoriadnemu zosplatneniu došlo 17.01.2017, súd sa ustálil, že k zosplatneniu úveru došlo pre splátku splatnú najneskôr 15.10.2016 (3 mesiace dozadu), čo vyplýva z výzvy pred mimoriadnou splatnosťou (čl. 14 spisu), premlčacia doba začala plynúť 15.01.2017, t.j. uplynutím trojmesačnej lehoty odo dňa 15.10.2016, kedy nastala splatnosť splátky, ktorá vyvolala zosplatnenie podľa §§ 53 ods.9, 565 v spojení s §§§ 100, 101, 103 OZ, a uplynula by 15.01.2020. Vzhľadom na to, že žalobca podal žalobu na súd v Banskej Bystrici dňa 15.01.2020, súd konštatuje, že nárok žalobcu bol uplatnený včas a nie je premlčaný.

2.6.Súd postúpenie pohľadávky posudzoval podľa 525 ods.2 OZ, § 92 ods.8 z. č. 483/2001 z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky, § 39 OZ a k námietke žalovaných, že žalobca v konaní nepreukázal platne postúpenie pohľadávky voči žalovaným, čo má za následok neplatnosť postúpenia pohľadávky banky v zmysle § 39 OZ a tým nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu na podanie takejto žaloby súd uvádza, že výzvou z 22.04.2021 (č. I. 201 spisu) bol žalobca vyzvaný na predloženie výzvy banky žalovaným v zmysle § 92 ods.8 zákona o bankách, na základe ktorej bol žalovaný informovaný, že je v omeškaní vrátane dôkazu preukazujúceho zaslanie alebo doručenie tejto výzvy žalovanému. Zároveň dal súd žalobcovi do pozornosti, že nemá na mysli predžalobnú upomienku ani oznámenie o zosplatnení, ani oznámenie o postúpení pohľadávky, ktoré sú súčasťou spisu. Žalobca na uvedenú výzvu súdu reagoval podaním doručeným súdu 04.05.2021 z označenia ako aj z obsahu podania teda výzvy 09.03.2017 vyplýva, že ide o oznámenie o začatí výkonu záložného práva podľa § 151 Občianskeho zákonníka. Súd ma vzhľadom na uvedené za to, že nejde o výzvu v zmysle § 92 ods.8 Zákona o bankách.

2.7.Pokiaľ ide o preukázanie platného postúpenia pohľadávky voči žalovaným z právneho predchodcu, súd uvádza a poukazuje pritom na rozhodnutie prijaté Krajským súdom v Košiciach z 20.10.2020, sp. zn. 9CoCsp/6/2020. V § 92 ods. 8 ZoB sú ustanovené zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Týmto špeciálnymi zákonnými podmienkami sú: preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní, pričom je na žalobcovi preukázať tieto skutočnosti vrátane dôkazu preukazujúceho zaslanie alebo doručenie výzvy žalovanému bankou. V prípade, že neboli splnené podmienky podľa § 92 ods.8, vety prvej ZoB, pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt ide o postúpenie v rozpore so zákonom (zákon o bankách), kedy postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods.2 OZ je zakázané. Išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 OZ. Na základe uvedeného má súd za to, že vzhľadom na to, že žalobca neosvedčil svoju aktívnu vecnú legitímáciu, súd v súlade s vyššie uvedenými skutočnosťami žalobu v celom rozsahu zamietol.

2.8.O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1, § 262 ods.1 CSP a vzhľadom na skutočnosť, že súd žalobu žalobcu zamietol, v konaní mali plný úspech žalovaní, ktorí si uplatnili trovy konania, preto súd o náhrade trov konania rozhodol tak, že žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% proti žalobcovi. Súd zároveň nevidel priestor pre aplikáciu § 257 CSP.

3.1.Proti uvedenému rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods.1 písm. f), h) CSP a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodovanie.

3.2.Žalobca sa nestotožnil s právnym záverom súdu odôvodňujúcim nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v prvom rade poukázal na skutočnosť, že v konaní bolo podľa jeho názoru celkom nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu § 92 ods. 8 ZoB ukladá. V tejto súvislosti žalobca poukázal na to, že v konaní bolo preukázané, že žalovaní boli v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bolo preukázané, že žalovaní boli postupcom opakovane vyzvaní na úhradu omeškaných splátok (resp. omeškaného peňažného záväzku), a to okrem iných výziev, upomienok a upozornení na omeškanie aj

-výzvou označenou ako „Posledná výzva na úhradu pohľadávky“ z 21.03.2016, ku ktorej žalobca pripojil kópiu doručeníek, ktoré preukazovali doručenie tejto výzvy žalovaným.

-výzvou označenou ako „Oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru“ zo 17.01.2017, ku ktorej žalobca pripojil kópiu doručenky, resp. vrátenej obálky, ktoré preukazovali doručenie tejto výzvy žalovaným.

3.3.V tejto súvislosti žalobca uviedol, že dohodnutá mesačná splátka podľa zmluvy bola

stanovená na sumu 358,93 eura. Podľa platobnej histórie doloženej žalobcom nie je sporným, že žalovaní si neplnili svoje povinnosti riadne a včas uhrádzať v dohodnutej výške splátky za ten-ktorý mesiac. Poukázal na skutočnosť, že k samotnému postúpeniu došlo až 21.07.2019, t. j. o niečo vyše 2 a pol roka po vyhlásení predčasnej splatnosti, s ohľadom na čo nemožno mať žiadnych rozumných pochybností o skutočnosti, že žalovaní boli v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní po dobu dlhšiu ako 90 dní.

3.4. Žalobca v tejto súvislosti zároveň zdôraznil, že postupca bol v zmysle cit. § 92 ods. 8 ZoB povinný vyzvať žalovaných na splnenie čo i len časti peňažného záväzku, avšak v žiadnom prípade nebol povinný ich upozorniť na skutočnosť, že môže v prípade splnenia zákonných podmienok postúpiť pohľadávku na tretiu osobu, nakoľko z cit. znenia § 92 ods. 8 ZoB takáto povinnosť banke nevyplýva. Žalobca sa v tejto súvislosti nestotožňuje s právnym názorom súdu, podľa ktorého v zmysle § 92 ods. 8 ZoB je na splnenie predpokladov podľa tohto ustanovenia potrebné, aby bol dlžník v omeškaní so splnením postupovaného peňažného záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, pričom táto lehota začína plynúť až po doručení písomnej výzvy banky. Takýto výklad z dikcie § 92 ods. 8 ZoB nevyplýva. Ust. § 92 ods. 8 ZoB totiž pojednáva len o písomnej výzve banky voči svojmu klientovi, t. j. výzve banky k úhrade omeškaných splátok úveru, ktorá môže byť vykonaná kedykoľvek za trvania omeškania dlžníka. Ak by zákonodarca mienil týmto ustanovením poskytnúť dlžníkovi lehotu na dobrovoľné plnenie po dobu 90 dní od doručenia výzvy, bolo by to v § 92 ods. 8 ZoB výslovne a jednoznačne uvedené. Keďže v súdenom prípade si zmluvné strany navyše dojednali plnenie v splátkach, dlžník sa ocitol v omeškaní ihneď po tom, čo nezaplatil splátku v dohodnutej dobe splatnosti (§ 517 ods. 1 OZ). Potreba osobitného upozornenia na plnenie tejto splátky preto ani nie je potrebná a postupca by si mohol vymáhať nárok na zaplatenie takto omeškanej splátky súdnou cestou aj bez osobitného upozornenia pre dlžníka o tom, že nezaplatil splátku v lehote splatnosti. Argumentácia súdu je preto absurdná a v rozpore so základnými súkromnoprávnymi princípmi, keďže dlžník sa dostáva do omeškania okamihom nezaplatenia splátky v deň splatnosti (nakoľko splatnosť jednotlivých splátok si dojednali samotné zmluvné strany), nie až po výzve banky a poukázal na nález Ústavného súdu SR z 22.6.2017, sp. zn. II. ÚS 796/2016-65. Postup súdu, ktorým si súd „upravil“ zákonné § 92 ods. 8 ZoB a nad rámec zákona „upravuje“, že omeškanie dlžníka nastáva až doručením výzvy banky (t. j. v rozpore s § 517 ods. 1 OZ podľa súdu nenastáva omeškanie okamihom, kedy dlžník neplatí svoj záväzok v splátkach riadne a včas) je v priamom rozpore s ústavným princípom trojdelenia moci.

3.5. V konaní bolo predloženými listinnými dôkazmi nesporne preukázané, že žalovaní boli v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu § 92 ods. 8 ZoB a podporne poukázal aj na rozhodovaciu prax krajských súdov SR, z ktorej nevyplýva záver, že by sa dlžník dostal podľa § 92 ods. 8 ZoB do omeškania s plnením svojho záväzku až doručením výzvy, ale naopak záver, že dlžník sa do omeškania dostane momentom, kedy prestane splácať záväzok riadne a včas spôsobom, akým sa na to zaviazal v zmluve. (rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 6Co/128/2019 z 23.12.2019, uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 19Co/64/2018 z 27.03.2019, uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 5Co/351/2017 z 24.05.2018, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 16Co/2/2019 z 20.02.2020, uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 10Co/76/2016 zo dňa 07.12.2016, uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 11Co/206/2015 z 05.10.2016, rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 11Co/11/2015 z 25.08.2016, uznesenia Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 24Co/147/2017 z 10.01.2018 a uznesenia Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 10Co/57/2017 zo 08.02.2018.

3.6. Namietal, že zostalo zároveň nevysvetlené, z akého dôvodu súd predchádzajúce výzvy postupcu nepovažoval za spôsobilé podľa § 92 ods. 8 ZoB. Z obsahu jednotlivých výziev (vrátane oznámenia o vyhlásení predčasnej splatnosti) jednoznačne vyplýva, že postupca žalovaných aj prostredníctvom týchto výziev písomne vyzýval žalovaných na úhradu dlžnej sumy. V tejto súvislosti žalobca poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 25Co/152/2019 z 15.04.2020, ktorý sa zaoberal tým, či za výzvu banky podľa § 92 ods. 8 ZoB a tiež uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 12CoCsp/31/2020 z 25.02.2021.

3.7. Inak povedané, výzva na plnenie zo strany právneho predchodcu žalobcu podľa § 92 ods. 8 ZoB nemusí byť podľa názoru žalobcu nevyhnutne označená ako "Výzva podľa § 92 ods. 8 ZoB" a ani nemusí výslovne upozorňovať na možnosť postúpenia pohľadávky - nakoľko ZoB takúto povinnosť banke vôbec nekladie, resp vôbec neurčuje obsahové náležitosti takejto výzvy podľa § 92 ods. 8 ZoB. Na základe uvedeného je preto potrebné posudzovať obsah

jednotlivých právnych úkonov (ktoré môžu byť aj zložené), pričom na tomto základe je potrebné právne uzavrieť, že banka, ako právny predchodca žalobcu, si všetky povinnosti uložené jej zákonom splnila a súladne s § 92 ods.8 ZoB postúpila pohľadávku na žalobcu, nakoľko predtým preukázateľne žalovaných na úhradu dlžnej pohľadávky z úverovej zmluvy vyzývala, pričom títo napriek takýmto opakovaným výzvam banky boli v omeškaní s plnením, čo i len časti svojho peňažného záväzku voči banke po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní.

3.8.Podľa názoru žalobcu majú uvedené rozhodnutia na prejednávajúcu vec zásadný význam najmä v prípade, pokiaľ by bol prijatý záver o nedoručení iných výziev na úhradu omeškaných splátok, čo žalobca dôrazne vylučuje, nakoľko v konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalovaní boli v omeškaní so splnením čo i len časti svojho dlhu po dobu dlhšiu ako 90 dní a boli opakovane vyzývaní na úhradu dlžnej sumy, čo žalobca preukázal okrem iného výpisom z úveru, doručenkou (kópiou vrátenej obálky) k vyhláseniu predčasnej splatnosti pohľadávky ako aj doručenkami k výzve, ktorá vyhláseniu predčasnej splatnosti predchádzala.

3.9.Na základe uvedeného žalobca zastáva názor, že súd vec nesprávne právne posúdil a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym právnym záverom, pokiaľ neprihliadol na vyššie uvedené skutočnosti - kedy napr. aj samotné vyhlásenie predčasnej splatnosti nepovažoval za výzvu na zaplatenie dlžnej sumy. Žalobca v tejto súvislosti považuje za preukázané, že boli splnené podmienky pre platné postúpenie podľa § 92 ods.8 ZoB.

3.10.Na základe uvedeného má žalobca za to, že je v konaní aktívne vecne legitimovaným subjektom, nakoľko k postúpeniu pohľadávky došlo v súlade s osobitným zákonom.

3.11.Žalobca preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle § 388 CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, resp. v zmysle § 389 ods.1 CSP ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a uplatnil si trovy konania.

4.1.K odvolaniu žalobcu sa vyjadrili žalovaní (č.l. 306 - 307), ktorí poukázali na to, že obsahu súdneho spisu, ako aj z odôvodnenia napadnutého rozsudku, je však zrejmé, že žalobca v prvoinštančnom konaní požadovanú výzvu banky v zmysle ZoB nepredložil. Nestalo sa tak ani na základe písomnej výzvy súdu na jej predloženie z 22.04.2021 a ani po výzve súdu na jej predloženie na poslednom pojednávaní vo veci, kde súd následne po ukončení dokazovania a záverečných prednesoch účastníkov konania rozhodol. Ak by žalobca mal za to, že výzva banky v zmysle ZoB existuje a bola riadne žalovaným zaslaná, bol by ju na výzvu súdu aj zaslal, či predložil na pojednávaní, resp. v prípade ak by mal za to, že požadovanú výzvu už v doterajšom konaní súdu predložil, poukázal by na túto skutočnosť. Čo sa však nestalo. Právny význam písomnosti sa posudzuje podľa jej obsahu a nie formy, pomenovania a teda aj keď žalobca poukazuje na viaceré písomné zásielky zasielané žalovaným, označené ako Výzva, či Posledná výzva na úhradu pohľadávky, ide svojim obsahom o oznámenia, upomienky, či upozornenia na následky neplnenia zo strany žalovaných a nie o výzvu v zmysle ZoB. Súd túto skutočnosť v konaní náležite preskúmal a na základe toho, podľa žalovaných aj správne vec posúdil.

4.2.Zo znenia cit. ust. zákona ZoB je zrejmý aj zákonodarcom požadovaná postupnosť právnych krokov banky v súvislosti s platným postúpením pohľadávky. Ide o časovú následnosť omeškania dlžníka v dobe nepretržitej viac ako 90 dní, po preukázateľne zaslanej a doručenej výzve banky /špeciálna zákonná podmienka, bez splnenia ktorej by nebol naplnený účel tohto ustanovenia/, vid'. znenie Krajského súdu v Košiciach z 20.10.2020, sp.zn.: 9CoCsp/6/2020.

4.3.S odkazom na uvedené, neobstojí námietka žalobcu, ktorý poukazuje na listinu pomenovanú - Posledná výzva na úhradu pohľadávky, z 31.03.2016, ako na výzvu v zmysle ZoB. Okrem toho, že táto výzva je obsahom v podstate oznámením, či upozornením na následky nezaplatenia dlhu, bola táto výzva žalovaným zasielaná cca 10 mesiacov pred zosplatením úveru, ktorý nastal 15.01.2017. Nakoľko k postúpeniu /žalovaní namietajú, že neplatnému/ došlo následne 30.07.2019, teda k postúpeniu celej zosplatennej pohľadávky, je z dikcie § 92 ods.8 ZoB zrejmé, že výzva podľa ZoB, mala byť bankou žalovaným zasielaná v čase až po zosplatení pohľadávky 15.01.2017. Z uvedeného jasne vyplýva, že žalobcom predkladaná - Posledná výzva na úhradu pohľadávky zo 31.03.2016, nesmeruje k postupovanej pohľadávke ale len k jej časti a teda nie je výzvou podľa ZoB.

4.4.Žalobca splnenie povinností pri postúpení pohľadávky podľa ZoB v konaní nepreukázal a v odvolaní absolútne nedôvodne navyše uvádza, že súd si pri rozhodnutí „upravil" § 92 ods.8 ZoB a nad rámec

zákona "upravuje" ... dokonca, že mení zákon. Práve že žalobca si podľa názoru žalovaných mylne interpretuje a účelovo „upravuje“ jednotlivé tvrdenia súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku, ako aj príslušnú právnu úpravu postúpenia pohľadávky v ZoB. Žalobca v odvolaní poukázal tiež na viacero súdnych rozhodnutí, ktoré si však účelovo právne vyložil, interpretoval, resp. použil neraz pre neho výhodnú časť odôvodnenia rozhodnutia. Navyše žalobcom v odvolaní predkladané dôkazy, (viacero rozsudkov krajských, či Najvyššieho súdu) podľa neho preukazujúce jeho tvrdenia, nie sú podľa žalovaných v odvolacom konaní prípustné s odvolaním sa na princíp neúplnej apelácie.

4.5. Na základe vyššie uvedených skutočností majú žalovaní za to, že súd v konaní a následnom rozhodnutí, tvrdenia účastníkov konania a nimi predložené dôkazy, posúdil správne a vykonaným dokazovaním dospel k správnym skutkovým zisteniam. Žalobca v odvolaní nepreukázal nesprávnosť napadnutého rozhodnutia a preto žalovaní navrhli, aby odvolací súd rozhodnutie Okresného súdu Košice - okolie, sp.zn.: 13Csp/535/2020, zo 04.05.2021 ako vecne správne potvrdil a priznal žalovaným náhradu trov odvolacieho konania.

5. Žalobca k vyjadreniu žalovaných (č. .I. 312) navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle § 388 CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, resp. v zmysle § 389 ods.1 CSP ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 ods.1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť lebo rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd potvrdil v zmysle § 387 ods.1 CSP.

7. Žalobca v odvolaní uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods.1 písm. f) a h) CSP, t.j., súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

8.1. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

8.2. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver a nebolo zistené žiadne porušenie procesných práv a ani iná vada, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

8.3. Odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, a odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci a odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť.

9. Na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku (§ 387 ods.2) možno doplniť nasledovné:

10.1. Predmetom konania je žaloba o zaplatenie 57 817,55 eura s prísl., ktorú si žalobca uplatňuje voči žalovaným titulom nesplateného úveru z úverovej zmluvy, ktorú žalovaný v 1. rade uzatvoril s predchodcom žalobcu 13.2.2009 s tým, že žalobca odvodzuje svoju aktívnu legitimáciu od zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej s ČSOB, a.s.

10.2. V prejednanom spore nebolo sporné, že predmetná zmluva predstavuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá sa riadi príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka.

10.3. Z vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že zmluva o postúpení pohľadávok bola uzavretá v rozpore s § 92 ods.8 zákona o bankách, podľa § 525 ods.2 OZ je neplatná a žalobca preto pohľadávkou, ktorej zaplatenia sa domáha, nedisponuje, teda v spore nie je aktívne legitimovaný.

11. Odvolací súd s uvedeným názorom súdu prvej inštancie súhlasí.

12. Podľa § 92 ods.8 z. č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej

banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

13.1.Uvedené zákonné ustanovenie stanovuje predpoklady postúpenia bankovej pohľadávky inému subjektu, a to aj nebankovému bez súhlasu klienta, pričom musí ísť o postúpenie písomnou zmluvou, postúpená môže byť iba tá časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu a ktorá je splatná a podmienkou postúpenia je aj omeškanie dlžníka nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní so splnením čo len časti peňažného záväzku voči banke, a to napriek písomnej výzve. Dané predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky.

13.2.V prípade nesplnenia týchto osobitných stanovených podmienok pre postúpenie bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, ide o postúpenie v rozpore so zákonom, a teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 OZ s následkom, že nie je daná aktívna legitímácia postupníka na vymáhanie bankovej pohľadávky.

14.1.Odvolateľ v odvolacom konaní svoje nesúhlasné stanovisko so záverom súdu o nedodržaní § 92 ods.8 zákona o bankách založil na tvrdení že, žalovaní boli postupcom opakovane vyzvaní na úhradu omeškaných splátok a to okrem iných výziev aj 1. Výzvou zo 21.3.2016 a Oznámením o vyhlásení predčasnej splatnosti zo 17.1.2017 a oznámením o postúpení pohľadávky z 8.8.2019.

14.2.Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že postupca vyhlásil 15.1.2017 mimoriadnu splatnosť poskytnutého úveru a upozornil žalovaných, že ak nebude dlžná suma uhradená, postupca pristúpi k jej vymáhaniu súdnou cestou alebo poverí jej vymáhaním externú spoločnosť, ktorú zásielku žalovaní prevzali 20.1.2017.

15.1.Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že pokiaľ ide o výzvu z 21.3.2016, táto súvisí s nasledujúcim zosplatením predmetného úveru a jej preukázanie má súvis s dodržaním postupu podľa § 53 ods.9 OZ. Pokiaľ preto predmetom postúpenia bol zosplatený úver, výzvu z 21.3.2016 nemožno stotožňovať s výzvou, ktorú v súvislosti s postúpením pohľadávky je potrebné realizovať v zmysle § 92 ods.8 zákona o bankách.

15.2.Predmetom postúpenia bol už zosplatený dlh, až po zosplatení žalobca mohol vyzvať žalovaného, aby si svoj (zosplatený) dlh splnil, pričom ide už o podmienku podľa § 92 ods.8 zákona o bankách. V tomto prípade k zosplateniu dlhu došlo v 15.1.2017, z čoho logicky vyplýva, že výzva z 21.3.2016 nemôže byť súčasne výzvou, ktorú mala banka realizovať v súvislosti s nasledujúcim postúpením pohľadávky, t.j. v súlade s § 92 ods.8 zákona o bankách.

16.1.Odvolací súd zdôrazňuje, že aktuálna rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 8Cdo/169/2020) pripúšťa, aby za výzvu na plnenie podľa § 92 ods.8 zákona o bankách bolo možné považovať aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti, avšak iba za súčasnej podmienky, že jeho obsahom je výzva dlžníkovi na zaplatenie.

16.2.Z uvedeného vyplýva, že oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti nemožno automaticky stotožňovať s písomnou výzvou banky podľa § 92 ods.8 zákona o bankách, lebo relevantným bude obsah predmetného oznámenia o predčasnej splatnosti.

16.3.V prejednávanej veci však o takýto prípad nešlo, pretože podľa obsahu predmetného podania - oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru dátumovaného k 17.1.2017 vyplýva iba to, že predmetným podaním bolo žalovaným oznámené, že banka vyhlásila celý úver 15.1.2017 za splatný, pričom dlh k tomuto dátumu predstavuje sumu 45 354,09 eura, a že banka vyzýva dlžníka, aby bezodkladne nakontaktoval správcu pohľadávky, aby s nim dohodol spôsob a podmienky zaplatenia

celej dlžnej sumy, pretože v opačnom prípade banka pristúpi k jej vymáhaniu súdnou cestou alebo poverí vymáhaním externú špecializovanú spoločnosť.

16.4.Z uvedeného vyplýva, že predmetné podanie nie je súčasne výzvou podľa § 92 ods.8 zákona o bankách, pretože neobsahuje výzvu na zaplatenie dlžnej sumy, čo plne korešponduje so skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, ktorý sa odvolateľovi v odvolacom konaní nepodarilo spochybniť, na základe čoho súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku správne zhodnotil, že žalobca nepreukázal existenciu písomnej výzvy banky podľa § 92 ods.8 zákona o bankách a že takouto výzvou nie je vyhlásenie mimoriadnej splatnosti a ani predchádzajúce výzvy.

17.Správnosť záveru súdu prvej inštancie sa nepodarilo odvolateľovi spochybniť ani poukazom na ním vybrané znenia uznesenia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/128/2019, uznesenia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/64/2018 a rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/2/2019 ani ostatných žalobcom označených rozhodnutí, pretože z použitej citácie týchto súdnych rozhodnutí nevyplýva, žeby predmetom postúpenia pohľadávok mal byť zosplatnený dlh a pokiaľ ide o rozsudok v Trenčíne sp. zn. 6Co/128/2019, jeho závery sú v rozpore s argumentáciou odvolacieho súdu a neprihliadajú práve na okolnosť, že predmetom postúpenia bol už zosplatnený dlh.

18.Nemožno vytykať súdu prvej inštancie, že skúmal platnosť postúpenia pohľadávky z úradnej povinnosti za situácie, kedy predmetom konania je uplatnený peňažný dlh vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy. Odvolaciemu súdu sa žiada dodať, že v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1 Cdo 147/2017 z 24.4.2018, ktorý bol publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (R 60/2018) dovolací súd uviedol, že osobitné predpisy môžu upravovať postúpenie pohľadávok v špecifických prípadoch odlišne, resp. môžu upravovať osobitné podmienky, ktorých splnenie je na platné postúpenie pohľadávky potrebné. Podmienky vyplývajúce z § 92 ods.8 zák. 483/2001 Z.z. dovolací súd označil za špeciálne zákonné podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Dovolací súd konštatoval, že „následkom postupu pohľadávky, ohľadom ktorej nie je cesia podľa § 525 OZ alebo podľa osobitných predpisov dovolená, je absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pre jej rozpor so zákonom (§ 39 OZ), pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia musí prihliadnuť súd aj bez námietky (z úradnej povinnosti). Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť“

19.O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods.1 CSP v spojení s § 255 ods.1 a § 262 ods.1 CSP. Žalobca bol v odvolacom konaní neúspešný, preto nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania a úspešným žalovaným v rozsahu 100%.

20.Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).